

Mégegyszer...

Dalriada

Bús fejünket vad kősziklák;
rejtögetik, lappontgatják.
Jártunk-keltünk eltakarja,
erdők, berkek bús avarja.

Amerre bujdokol, erdőn-hegyen át,
Ne mossa le zápor a lába nyomát!
Avarba ne rejtse levéltakaró,
Szél el ne söpörje, ne fődje be hó!

Amerre jár lovunk lába,
sír az erdő minden fája,
bús árnyéka ráhulldogál,
a bujdosó katonákra.

Órizze meg épen a sűrű vadon,
maradjon sugaras mindig az a nyom,
minden kis porszeme sértetlen álljon,
hogy az én kedvesem visszataláljon!

Sebeink nem szűnnek meg fájni, égni,
nem enyhültek, újulnak szenvedési.
Rég alva járunk, és némán vérzünk...
Hova tűnt régi dicsőségünk?
Ha mégegyszer, mégegyszer felvirradna,
szabadságunk lehanyatlott napja!
Hej, ha Te, jó Urunk, meghallgatnád
a Te bujdosóidnak dalát...